

har en anden Opfattelse af hele Spørgsmaalet end den, der har fundet Udtryk i selve Lovforslaget.

Desuden stiller Venstre et Ændringsforslag om, at der ingen Refusion maa finde Sted, hverken interkommunalt eller fra Statskassens Side. Nu har der de sidste Aar været fuld Refusionspligt fra den ene Kommune til den anden, fra den egentlige Forsørgelseskommune til Opholdskommunen, og desuden har Lovene indeholdt en Bestemmelse — Lovforslaget gør det ligesaa — om, at Staten udreder en Fjerdepart af Beløbet, dog begrænset til et Beløb af 500 000 Kr., hvilket praktisk talt svarer til, at Statskassen skal udrede en Fjerdepart af alle Udgifterne. Det foreslaar Venstre nu ændret. Efter Venstres Opfattelse maa Kommunerne altsaa være blevet saa velstillede, at de ikke trænger til noget Tilskud fra Statskassen, men det stemmer ganske overmaade daarligt med hele den Forklaring, ikke mindst Venstre har givet os, om, hvor vanskeligt Kommunerne er stillede og vil blive stillede. Jeg maa derfor ogsaa gaa imod dette Forslag. Efter min Opfattelse har Kommunerne fuld Brug for den Refusion, der kan ydes dem fra Statens Side, og desuden forekommer det mig urimeligt nu at begynde at ændre paa den mellemkommunale Refusion. Jeg kan ikke opfatte Venstres Ændringsforslag paa dette Omraade paa anden Maade end saaledes, at Venstre har villet begrænse Hjælpen til de gamle ved ligesom at sige til Kommunerne: Ja, man behøver jo ikke at give denne Hjælp, det er frivilligt; naar der ikke ydes nogen Refusion hverken af Forsørgelseskommunen eller af Staten, ligger der deri en Antydning til Kommunerne i Retning af i videst mulig Udstrækning at undgaa disse Udgifter. For øvrigt ligger det ogsaa nær for Kommunerne selv at ræsonnere saaledes, eftersom Vanskelighederne for dem jo ikke er blevet mindre fra i Fjor til i Aar.

Jeg maa altsaa gaa imod disse Ændringsforslag, der ubetinget byder de aldersrentenydende mindre end det Ændringsforslag, som det konservative Folkeparti har stillet, og som jeg derfor efter Omstændighederne har maattet tiltræde. Der var jo ikke Tale om at opnaa mere; alle Forsøg paa at opnaa mere er strandet; et Øjeblik saa det ud til, at der kunde opnaas Tilslutning til at lade Brændselsloven indgaa i Aldersrenteloven og gennemføre denne i en Skikkelse, som alle Parter kunde være enige om, og der var faktisk ogsaa opnaaet en Overenskomst mellem det konservative Folkeparti, Socialdemokratiet og det radikale Venstre om,

paa hvilken Maade det skulde ordnes, men i sidste Øjeblik har det konservative Folkeparti faaet Betæneligheder, og det konservative Folkepartis Stilling har naturligvis heller ikke været upaavirket af den Stilling, som Partiets Tilhængere i det andet høje Ting saa kraftigt gav Udtryk for, da Lovforslaget var til Behandling dér.

Det ærede 13de Medlem for 5te Kred (Bækgaard) sagde, at der i tidligere Aar heller ingen Refusionsbestemmelser var for Kommunerne, og dette er rigtigt, men det ærede Medlem maa jo ikke glemme, at Forholdene er anderledes nu end for 3 Aar siden, og det Princip: ingen Refusionsbestemmelse at have er jo forlængst fraveget; man har ikke villet opretholde det, men er gaaet over til Refusion efter de almindelige Regler, fordi man har anset dette for at være det rigtigste. Jeg kan derfor ikke forstaa, at Venstre nu kan have nogen virkelig plausibel Grund til at foreslaa at vende tilbage til det, som man forlængst har forladt, medmindre man tilsigter derved i videst mulige Udstrækning at hindre de gamle i at faa det Brændsel, som Loven dog ellers giver Forskrift om, at de skal kunne faa. I det hele taget er det mig ufatteligt, at man ikke har villet overlade til Kommunerne selv at bestemme, paa hvilken Maade Brændsel skal gives indenfor den Ramme, der er fastsat i de tidligere Love, i Loven i Fjor og i Lovforslaget, som jeg har forelagt det, men det har man ikke villet; man har ikke villet unde de gamle det Brændsel, Kommunerne eventuelt kunde give dem; man har villet lægge Baand paa Kommunernes Handlefrihed, samtidig med at man Gang paa Gang har fremhævet, at Kommunerne burde have det videst mulige Selvstyre. Man er derved kommet i Konflikt med det Standpunkt, som man ellers ikke glemmer at forfægte, og det er gaaet ud over de gamle. Men det, der her foreslaas af det konservative Folkeparti, er bedre end ingenting, og derfor anbefaler jeg Tingets Medlemmer at stemme derfor.

Bækgaard: Den højtærede Indenrigsminister udtalte, idet han fraraadede at stemme for Mindretallets Ændringsforslag, at det var en fuldkommen vilkaarlig Grænse, der var sat for, hvem der kunde faa og hvem der ikke kunde faa Hjælp. Den er nu ikke saa helt vilkaarlig. Det er ganske rigtigt, som Ministeren sagde, at den udelukker $\frac{1}{3}$ af samtlige aldersrentenydende, men det er dog den Trediedel, som er bedst stillet, dem, der selv har nogen Formue